

vidsthed om, at en af de Herrer en smuk Dag fik et Recidiv.“ Altsaa et Tilbagefald. Saadan ser Dr. Clod-Hansen selv paa det, saa Tilstanden maa dog være saaledes hos Dr. B., at et Recidiv til enhver Tid kan befrygtes. Og det er maaske ikke blot Hypokondri, naar Dr. B. saaledes lader sig indlægge.

Det er, forekommer det mig, lige til „Klods Hans“, hvis det ikke havde sin tragiske Side, naar ligeledes denne Karantænelæge Clod-Hansen skriver om, hvilken Tillid han har til sine to Karantænelæger A. og B., og beskriver Forholdet saaledes, at han, Clod-Hansen, har f. Eks. lagt Mærke til, om det svandt i de Opiumsflasker, som det er nødvendigt at have staaende paa Karantænestationen, men har aldrig iagttaget saadant, undtagen naar der har været Brug for Opium i Tjenesten, og har da undersøgt, om Resten var bleven fortyndet, uden nogen Sinde at have konstateret saadant. Tænk Dem, at Tilstanden er den gennem 18 Aar paa Københavns Karantæneanstalt, at den øverste Læge har en saadan Tillid til de to andre fungerende Karantænelæger, at han ser efter paa Opiumsbeholdningen, om de have drukket den, og naar han ser, at den ikke er svunden kvantitativt, undersøger han, om de Skælmer ikke skulde have drukket af Opium'en og hældt Vand i Flasken. Det er en Mand, som paa det stærkeste lægger sig ud for at forsvare disse Mennesker, der afgiver denne Erklæring. Det synes mig dog virkelig, at en lille Politiiundersøgelse i den Henseende ikke var helt malplaceret.

Hvis Dr. med. B. ikke har haft Anfald af Morfinisme, da han indlagde sig i 1905 og 1911, maa han være ganske ude af Stand til at bedømme medicinske Tilfælde, maa lide af en Art Hypokondri, som berøver ham Evnen til at bedømme sundt og fornuftigt Spørgsmaal om, hvorvidt en Person lider af en Sygdom eller ej. Tænker man sig en Dommer, der led af en saadan Art Hypokondri paa det juridiske Omraade, at han henførte alle mulige Forbrydelser under rent forkerte Straffesatser, vilde han være komplet umulig i Dommerembede. (*Sabroe*: De sidde alligevel!) Ja, men dog vist ikke længere, end til der er oplyst saa meget om dem som om Dr. B. Naar B. saaledes er ude af Stand til at bedømme sin egen Tilstand, at han Gang paa Gang indlægger sig selv for Morfinisme og ikke er Morfinist efter sin Paastand bagefter, hvorledes skal man saa antage, at han kan

være i Stand til at bedømme andres Sygdomme? Det er han aabenbart heller ikke. Der foreligger her oplyst for os et Tilfælde, hvor en Pige er kommen til Dr. B., fordi hendes Svælg var sygt, og Dr. B. har sendt hende paa Hospitalet med en Indlæggelsesseddel for Difteritis. Hun kom saa op til en anden Læge, Ludvig Nielsen, og han oplyste, at det, hun lider af, skal være et Tilfælde, som er meget almindeligt hos Patienter, der behandles med visse Midler for en bestemt Sygdom. Det skal være den simpleste Ting af Verden at bedømme det, enhver Læge med den mindste Smule Erfaring kan bedømme det, men den visiterende Kønslæge og Embedslæge har intet andet at sige til sin Undskyldning, end at det kunde han ikke gøre for, for hun kunde ikke lukke Munden op, da han saa hende, thi ellers kunde han umulig erklære den Sygdom for Difteritis. Ikke desto mindre har hun kunnet lukke Munden op, da hun kom til den anden Læge, saa at ikke alene vedkommende Læge, men ogsaa 3—4—5 af hans Hjælpe-læger have kunnet se i hendes Hals. Det synes at være en meget tarvelig Udflugt, han der er kommen med.

Hvad Læge C. angaar, er det en given Ting, at han ikke alene er bleven foranlediget til at indlægge sig til en Afvænningskur for Morfinisme, efter at han er bleven Embedslæge, men at hans Morfinisme endog har været saa vidtdreven, at den har medført en saadan Tilstand hos ham, at han er færdedes paa offentlig Gade halvt afklædt, i hvert Fald i en saa derangeret Paaklædning, at det maatte vække Forargelse. Det kan oplyses ved Vidner, erklærer Sundhedsstyrelsen, men ikke desto mindre foretages der ikke noget. Etatsraad Hoff har været vidende om, at denne Læge C. er Morfinist. Han har, efter at C. er ansat som Embedslæge, vel været med til, eller i hvert Fald været vidende om, at han er bleven foranlediget til at indlægge sig til Afvænningskur, og har ikke desto mindre kort Tid efter udnævnt ham endelig til visiterende Kønslæge, skønt han selv har udtalt, at denne C. var den første, der skulde falde, naar Embedsbesættelse skulde finde Sted. Dette erklærer Sundhedsstyrelsen for ganske uforsvarligt. Paa dette Punkt har den højtærede Justitsminister intet andet at gøre end at give Indberetning til Københavns Kommune. Det har han gjort, og jeg maa altsaa sige, at han paa dette ene Punkt har gjort, hvad der paahvilede ham.